

Personer m. v.; de i det ſidſtnevnte Afſnit foreſlaaede Beſtemmelſer ville for en ſtor Del være kendte fra tidligere Forſlag. I ſjerde Afſnit findes Beſtemmelſer om Beſtattung af faſte Ejendomme (kommunal Hartkornſafgiſt og kommunal Ejendomsſkyld), og ſemte og ſette Afſnit indeholde Regler angaaende Paalæg af Ligningsmyndighedernes Afgørelſer m. v. og forſtellige almindelige Beſtemmelſer. Her ſkal noget nærmere omtales Beſtemmelſerne i andet og ſjerde Afſnit, om Næringsafgiſt ſamt om Hartkornſafgiſt og Ejendomsſkyld.

I over 30 Aar har Lovgivningsmagten beſtæftiget ſig med Løsningen af Spørgsmaalet om en mellemkommunal Beſtattung i de Tilfælde, hvor en Skattebyers Opholdskommune — til hvilken han for Tiden udelukkende har Skattepligt — er forſtellig fra den Kommune, i hvilken han driver ſit Erhverv. At Ordningen ikke er retfærdig over for Erhvervskommunen indrømmes af alle i alt Fald, hvor Talen er om flyttelig Næring ſom Haandværk, Industri og navnlig Handelsvirksomhed. Men naar man alligevel ikke har naaet et Reſultat ved de mange Forhandlinger og de forſtellige Forſøg, maa Grunden forſt og fremmeſt ſøges i den overordentlig ſtore Forſkel i Grundlaget for den kommunale Beſtattung, ſom beſtaar imellem Købstæderne, Landdistrakterne og Hovedſtaden. Medens i Købstæderne og Handelspladſerne den kommunale Skat paa faſte Ejendomme er lav og ſom Følge deraf den perſonlige Kommuneſtat høj, er i Landdistrakterne Forholdet omvendt, medens Hovedſtaden indtager en Mellemstilling. Og ſaa længe man bevægede ſig paa Grundlaget af en Fordeling af Opholdskommunens Skat imellem denne og Erhvervskommunen, er det indlyſende, at Erhvervskommunens Andel i Skattebidraget ganſke vilde blive afhængig af Opholdskommunens Statteforhold uden Henſyn til Erhvervskommunens. De Forſøg, ſom ere gjorte paa Grundlag af en Fordeling af Opholdskommunens Skat, ere da ogſaa ſtrandede, og deres Forløb opfordrer ikke til at genoptage dem, idet Opholdskommuner og Erhvervskommuner være lige lidet tilfredsſtillede ved en ſaadan Ordning, der gjorde den hele Sag til et Spørgsmaal om Afregning mellem Kommunerne, men lod Skattebyerne ganſke uberørte. Imod det Forſlag, ſom paa dette Grundlag fremsattes i Samlingerne 1892—93, 1893—94, 1894—95 og 1895—96, og ſom gik ud paa, at Erhvervskommunen af Skattebyerens Skat til Opholdskommunen

havde Krav paa 2 pCt. af den i Erhvervskommunen oppebaarne Nettoindtægt, dog ikke udover Halvdelen af Opholdskommunens hele Skattebidrag fra den paaqældende, indvendes fra de Opholdskommuners Side, ſom have en høj perſonlig Skat, at de altid vilde komme til at godtgøre Erhvervskommunen Lovens Maksimum eller 2 pCt. af Indtægtsbeløbet, medens de i Forholdet ſom Erhvervskommuner over for andre Opholdskommuner med lav perſonlig Skat i mange Tilfælde ſelv ikke vilde opnaa halvt ſaa meget. Hertil kom ſaa den naturlige Uvilje hos Kommuner mod overhovedet at afſtaa en ſtørre eller mindre Del af Statten til andre Kommuner, en Uvilje, der kom til Orde i en Række Andragender til Regering og Rigsdag, ſåer fra Nabokommunerne omkring Kjøbenhavn, der begrundet paa, at et ſtort Antal af deres Beboere ere næringsdrivende i Kjøbenhavn, ſøgte ſig truede i deres økonomiſke Eksiſtens ved Udſigten til at ſulle afgive indtil Halvdelen af deres Skattebidrag til Kjøbenhavn uden Udſigt til at erholde en tilſvarende Indtægt ſom Erhvervskommuner for Skattebyere boſatte i andre Kommuner. Men denne Form for Løsningen tilfredsſtillede ej heller dem, der ſaa paa en mellemkommunal Ordning fra Erhvervskommunernes Standpunkt, thi ikke blot vilde Erhvervskommunerne erholde langt lavere Skattebidrag af de uden for Kommunen boende næringsdrivende end af Kommunens egne Beboere, ofte kun $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{7}$, men man vilde under en ſaadan Ordning lige ſaa vel ſom tidligere ved at tage Ophold i en Kommune med lav perſonlig Skat kunne konkurrere med Erhvervskommunens egne næringsdrivende paa gunſtigere Stattevillaaer end diſſe. Endelig kom ſamtliche Kommuner efterhaanden til Erkendteſe af, at den foreſlaaede Ordning vilde medføre et betydeligt Arbejde ved den indbyrdes Afregning for alle Kommuner, paa ſamme Tid ſom den ikke i og for ſig vilde tilføre Kommunerne tilſammen lagne nogen forøget Indtægt. Efter at et Folketingsudvalg i Beretning af 29de Marts 1895 (Rigsdagsſtidende 1894—95, Tillæg B, Sp. 1547 ff.) havde udtalt ſig imod Grundtanken og opſtillet Forſlag i en ganſke forſtellig Retning, og efter Forhandlingen i Landſtinget i Samlingen 1895—96 har da ſenere Regeringer anſet det ſom afgjort, at Spørgsmaalets Løsning ad Stattefordelingens Vej maa opgives.

I de efterfølgende Aar er der da fra Regeringens Side fremsat Forſlag i den af det nævnte Folketingsudvalg angivne Retning, nemlig den, at lade Opholdskommunerne ubekkaeret beholde deres Skat, men